

Xa Cách

tặng Đỗ Đức Thu

Có một bận, em ngồi xa anh quá,
Anh bảo em ngồi xích lại gần hơn.
Em xích gần thêm một chút: anh hờn.
Em ngoan ngoãn xích gần thêm chút nữa.
Anh sắp giận, em mỉm cười, vội vã
Đến kề anh, và mơn trớn: "*Em đây !*"
Anh vui liền; nhưng bỗng lại buồn ngay.
Vì anh nghĩ: thế vẫn còn xa lắm.

Đôi mắt của người yêu, ôi vực thẳm !
Ôi trời xa, vùng trán của của người yêu !
Ta thấy gì đâu sau sắc yêu kiều
Mà ta riết giữa đôi tay thất vọng.
Dầu tin tưởng: chung một đời, một mộng,
Em là em; anh vẫn cứ là anh.
Có thể nào qua Vạn lý trường thành
Của hai vũ trụ chứa đầy bí mật.
Thương nhớ cứ trôi theo ngày tháng mất,
Quá khứ anh; anh không nhắc cùng em.
-- Linh hồn ta còn u ẩn hơn đêm,
Ta chưa thấu, nữa là ai thấu rõ.
Kiếm mãi, nghi hoài, hay ghen bóng gió,
Anh muốn vào dò xét giấc em mơ.
Nhưng anh giấu em những mộng không ngờ,
Cũng như em giấu những điều quá thực...

Hãy sát đôi đầu ! Hãy kề đôi ngực !
Hãy trộn nhau đôi mái tóc ngắn dài !
Những cánh tay ! Hãy quấn riết đôi vai !
Hãy dâng cả tình yêu lên sóng mắt !
Hãy khăng khít những cặp môi gần chặt
Cho anh nghe đôi hàm ngọc của răng;
Trong say sưa, anh sẽ bảo em rằng:
"Gần thêm nữa ! Thế vẫn còn xa lắm !"

Xuân Diệu